

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 7^ο

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΜΑΡΤΙΟΣ 2002 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 75

Πολιτεία

Ἀγαπητέ...

Ἀγαπητέ Νίκο, ἔλαβον τό καλόν σου γράμμα καί πολύ μέ εὐχαρίστησε μέ τόν καλόν σου χαρακτήρα τοῦ γραψίματος, μέ ὅσα καλά γράφεις καί μέ τήν καλήν ἐπιτυχίαν σου εἰς τάς ἐξετάσεις. Ὅλα αὐτά εἶναι εὐλογία Θεοῦ, τόν Ὅποιον ὀφείλομεν νά δοξάζομεν καί νά εὐχαριστοῦμεν. Ἐνθυμεῖσαι τά ὅσα καλά εἴπομεν ἐδῶ, ἐκφράξεις τόν σεβασμόν σου εἰς ἐμέ, τόν ταπεινόν γέροντα, ἐφαρμάξεις ὅσα εἴπομεν, προσπαθεῖς διά τό καλόν εἰς τήν παιδικήν σου ζωήν, καί αὐτά εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ, εὐχαρίστησέ Τον. Καί πρό παντός μή παύση ἡ εὐγνωμοσύνη σου πρός Ἐκεῖνον, διότι σοῦ ἔδωκε καλούς γονεῖς, οἱ ὅποιοι εἶναι δι' ὅλους μας οἱ μετὰ Θεόν εὐεργέται μας. Οἱ γονεῖς μας.

Τώρα εἰσέρχεσαι εἰς τήν ἡλικίαν τήν πύ ἐπικίνδυνον, πού πολλά μπορεῖς νά πάθης, ἄν δέν προσέχης ἀπό τάς κακάς συναναστροφάς μέ νέους τῆς σημερινῆς κακῆς ἐποχῆς. Φύγε τήν κακήν συναναστροφήν ὅπως φεύγεις ἀπό φίδια. Πρωῖ - βράδν νά μή σοῦ λείπη ἡ προσευχή καί νά μή πηγαίνης πουθενά χωρίς νά τό ξέρη ὁ πατέρας σου καί ἡ μάνα σου. Νά ἔχης ἄπειρον σεβασμόν πρός τήν Παναγίαν καί νά τῆς λές τό Θεοτόκε Παρθένε πέντε φορές τό πρωῖ καί πέντε τό βράδν. Ὅ,τι ζητοῦμε ἀπό τήν Παναγία τό κάνει ὁ Χριστός, διότι εἶναι Μητέρα Του καί τήν ἀκούει διότι Αὐτός εἶπε: Τίμα τόν Πατέρα σου καί τήν Μητέρα σου. Νά ἐξομολογήσαι εἰς ἕναν καλόν Πνευματικόν καί νά κοινωνῆς συχνά, ὄχι ὅπως μερικοί μία φορά τόν χρόνο.

Νά ἔχης ἕνα μικρόν Εὐαγγέλιον νά διαβάξης, ἀντί μυθιστορήματα. Εἶναι τρομερόν αὐτό πού παρατηρεῖται εἰς πολλούς Ἕλληνας νά μή ξέρουν τί θά εἴπῃ Εὐαγγέλιον, πού τό ἔγραψαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τήν γλῶσσαν μας. Ἐδῶ εἰς πατέρας ἔδειξα τό γράμμα σου καί τούς εἶπα πολλά, ἀλλά δέν σοῦ τά γράφω διά νά μήν τό πάρης ἐπάνω σου καί ὑπερηφανεύεσαι. Διότι ἄνθρωπος περίφανος, ξύλο ἀπελέκητο, ἄκαρπη συκιά καί μισητός παρά Θεοῦ, ἐνώ ταπεινός ἄνθρωπος, θυσσαυρός ἀνεκτῆμητος. Δι' αὐτόν εἶπεν ὁ Μέγανδρος "τί χαριτωμένον πρᾶγμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν εἶναι ἄνθρωπος. Ταπεινός, εὐγενής, ἀγαθος, θεοφοβούμενος".

Χαιρετισμούς εἰς τούς καλούς σου γονεῖς, πάσαν χάριν καί εὐλογίαν εἰς τό σπίτι σας παρά Θεοῦ καί τῆς Παναγίας καί σύ μέ πᾶσαν εὐχήν πρόοδον, πρόοδον, πρόοδον εἰς πᾶσαν πρόοδον.

Ὁ φίλος σου, Γέροντας Ἀθανάσιος

ΓΕΡΟΝΤΩΝ

✘ Κάτω ἀπό τόν Ἅγιο Βασίλειο, ἐκεῖ πού στρῖβει ὁ Ζυγός γιά τήν Ἁγία Ἄννα, παλαιότερα ἔμενε ὁ Διακονητής τῆς Μεγίστης Λαύρας, ὁ ὁποῖος ἐπέβλεπε τούς τράγους πού εἶχαν γιά πάχυνσι.

Κάποτε, τίς Ἀπόκριες τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐνώ ἦταν πανσέληνος καί ὁ Διακονητής Πατήρ Ἐφραίμ, Ἀδελ-

φός τῆς Μονῆς, ἔκανε κομποσχοίνι, ἄκουσε ὄχλαγωγία μεγάλη, χωρίς φασαρίες, μόνο φωνές: "Ὤχι! Ὤχι!"

"Θά εἶναι ξένοι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι καί εὐθυμοῦν", σκέφτηκε ὁ Πατήρ Ἐφραίμ. Βγαίνει, λοιπόν, ἔξω, στό φεγγάρι, ἀλλά τί νά ἰδῇ! Περίπου τριακοσίους δαίμονες νά ἀδημονοῦν, καί ὁ ἀρχηγός τους νά λήη:

- Γιά δές! ἕνας σκελετωμένος καλόγηρος νά μᾶς καθυστερῇ μέρες τήν φάλαγγα, καί νά μή μπορούμε νά πᾶμε στόν κόσμο τώρα γιά τά ἀποκριάτικα γλέντια καί ξεφαντώματα!

Γέρων Παῖσιος

✘ Τίποτε στή ζωή μας δέν εἶναι τυχαῖο. Ὁ Θεός φροντίζει ἀκόμη καί γιά τίς πιό μικρές λεπτομέρειες τῆς ζωῆς μας, δέν ἀδιαφορεῖ γιά μᾶς, δέν εἴμαστε μόνοι στόν κόσμο. μᾶς ἀγαπᾷ πολύ, μᾶς ἔχει στόν νοῦ Του κάθε στιγμή καί μᾶς προστατεύει.

✘ Ὅταν ἁμαρτάνης, νά μήν ἀπελπίζεσαι. Μέ θάρρος καί ἐλπίδα στόν Θεό νά μετανοῆς καί νά πηγαίνης στόν Πνευματικό

✘ Ἄν ἔρθῃ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ὄλοι καί ὄλα ἀλλάζουν, ἔλα ὅμως πού, γιά νά ἔρθῃ, χρειάζεται πρῶτα νά ταπεινωθοῦμε!

Γέρων Πορφύριος

✘ Ἡ νηστεία, καί γενικώτερα ἡ ἄσκησι, εἶναι ἡ μεγαλύτερη καί ἱερώτερη παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας.

✘ Νά μήν ὑπερηφανεύεσθε, ὅταν σᾶς ἐπαινοῦν. Καί νά μήν πικραίνεσθε ὅταν σᾶς κατηγοροῦν. Νά σᾶς ἐνδιαφέρει μόνο, τί γνώμη ἔχει γιά σᾶς ὁ Θεός, ὁ ἐτάζων καρδίας καί νεφρούς. Οἱ ἄνθρωποι δέν γνωρίζουν τήν ἀλήθεια.

✘ Μή πικραίνεσθε γιά τά λάθη σας. Μήν ἀπογοητεύεσθε. Μήν ἀπελπίζεσθε. Μόνο νά μετανοήτε νά φροντίζετε.

✘ Ὁ Θεός δύο μόνο πράγματα κοιτάζει: τί ἀγῶνα ἐκάμαμε πρὶν πέσωμε, νά μή πέσωμε· καί πόσο μετανοήσαμε μετὰ.

Γέρων Ἰωήλ

Ω, μακαρία ἀπλότῃς!

Εἰς ἓν ἀπό τὰ παλαιά Κοινόβια τῆς Παλαιστίνης, προσῆλθε γιά νά μονάση εἰς νέος χωρικός καί ἀπαιδευτος, ἀπλοῦστατος εἰς τοὺς τρόπους, ἀλλά ἔχων φυσικήν τήν ἀγαθότητα, τήν συμπάθειαν καί εὐσπλαχνίαν πρὸς πάντας. Ἐκ τούτων δέ ὀρῶμενος ἤθελε, παρά τήν τάξιν τοῦ Κοινοβίου, νά διδῆ καί αὐτός ἐλεημοσύνην ἐκ τῶν κοινῶν πραγμάτων, πράγμα τό ὁποῖον ὁμως ἀπηγορεύετο.

«**Ο** Ἠγούμενος τῆς Μονῆς, διά νά τηρήσῃ καί τήν τάξιν τῆς Μονῆς ἀλλά καί αὐτόν νά προφυλάξῃ ἐκ τῆς παρακοῆς, τόν διώρισε φύλακα καί Προσμονάριον εἰς τήν Ἐκκλησίαν, τοῦ ἔδωσε δέ ἐντολή νά παραμένῃ εἰς παρακείμενον μικρόν κελλί, καί ἐκεῖ νά τρώγῃ καί νά κοιμάται καί συγχρόνως νά ἐπιμελεῖται καί τῆς φωταγωγίας τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ.

Μετά πάροδον ὀλίγων ἡμερῶν τόν ἐπεσκέφθη κατά μόνας ὁ καλός ἐκεῖνος ποιμενάρχης καί τόν ἐρώτησε, πῶς διέρχεται τίς ἡμέρες του καί ἐάν κατετοπίσθῃ εἰς τήν διακονίαν του καί τήν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας. “Μέ τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ καί δι’ εὐχῶν σας”, ἀπάντησε ὁ ἀπλοῦς ὑποτακτικός, “ὀλίγον - πολύ, ὅλα τὰ ἐννοῶ καί προσπαθῶ νά τὰ μάθω καλύτερα, ἐκεῖνο ὁμως τό ὁποῖο δέν μπορῶ νά ἐννοήσω καί παρακαλῶ νά μέ πληροφορήσῃς, εἶναι τό διά ποῖον πταίσμα ἔχετε ἐσταυρωμένον τόν νέον ἐκεῖνον ἐκεῖ ἐπάνω”, δεικνύων πρὸς τόν Ἠγούμενον τόν Γολγοθᾶν τοῦ ἱεροῦ Τέμπλου.

Στό σημεῖο αὐτό ὁ Ἠγούμενος, χαμογελώντας γιά τήν ἀπλότητα καί τήν ἀμάθεια τοῦ ὑποτακτικοῦ, θέλων νά τόν καταστήσῃ ἀκόμη περισσότερο προσεκτικόν εἰς τό καθήκον του, τοῦ εἶπε, ὅτι καί Ἐκεῖνος (πού ἦταν στόν Σταυρό), ἦτο ὅπως καί αὐτός εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ ναοῦ καί ἐπειδή τήν ἔκαμνεν ἀμελῶς, τόν ἐπώρῃσε νά μένη κρεμασμένος ἐπὶ 40 ἡμέρας ἐκεῖ ἐπάνω καί νά προσέχῃ καί αὐτός νά μή πάθῃ τὰ ἴδια.

«**Ο**ταν ἀνεχώρησεν ὁ Ἠγούμενος, ἐστράφη ὅλος ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά τοῦ ἀγαθοῦ ὑποτακτικοῦ πρὸς τόν Ἐσταυρωμένον, καί ὁσάκις ἔμενε μόνος εἰς τόν ναόν ἔστεκε, τόν κοιτοῦσε καί τοῦ ἀπηύθυνε παρηγορητικούς λόγους, ὅτι θά παρακαλέσῃ τόν Ἠγούμενον νά τόν συγχωρήσῃ, νά τόν κατεβάσῃ νωρίτερα, γιά νά ἐργάζονται μαζί εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ ναοῦ, καί ἀπό τήν λύπην διά τό πάθημα τοῦ “συναδέλφου” του, ἀνελύετο εἰς δάκρυα.

«**Ο**σάκις δέ ἐλάμβανε τό λιτό φαγητό του, προσεκάλει ἐκ τοῦ κελλίου του καί τόν Ἐσταυρωμένον νά κατέβῃ νά τό φᾶνε ἀπό κοινοῦ. Μία δέ τῶν ἡμερῶν παρωξύνθη ἡ καρδιά του εἰς συμπάθειαν, ὥστε λαβών τό φαγητό του ἤλθεν ἔμπροσθεν τοῦ ἱεροῦ Τέμπλου καί παρεκάλει τόν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ νά κατεβῇ νά φάγῃ καί αὐτός, βεβαιώνοντάς τον ὅτι δέν θά τό εἰπῇ στόν Καθη-

γούμενον καί νά μή φοβῆται, καί ὅτι ἂν δέν κατεβῇ, οὔτε αὐτός θά φάγῃ ἀλλά θά μείνῃ ἐκεῖ, ἀγρυπνος, νηστικός καί κλαίων ἕως ὅτου κατεβῇ. Καί, ὦ τοῦ θαύματος! Ὡ τῆς μεγάλης εὐσπλαχνίας Σου, Δέσποτα! Κατῆλθεν ἡ ἀπειρος Μεγαλειότης, ὁ Κύριος τῆς δόξης, ἀπό τοῦ Σταυροῦ, καί ἐλθών πλησίον τοῦ ἀπλοῦ ἐκεῖνου, τοῦ πρᾶου καί ταπεινοῦ ὑποτακτικοῦ τοῦ τρέμοντος τοὺς λόγους του, μέ γλυκεῖαν φωνήν τοῦ εἶπε: “Νά μή στενοχωρεῖσαι καί κλαίεις δι’ ἐμέ, διότι ἐγώ μόνος μου ἀνέβην καί ἐκρεμάσθην εἰς τόν Σταυρόν διά πταίσματα ἄλλων καί ὄχι ὡς σοῦ εἶπεν ὁ Ἠγούμενος, ἀλλά σύ νά ἐπιμελεῖσαι τήν διακονίαν σου, καί ἐπειδή τόσο μέ ἐσυμπάθησες, εἰς ὀλίγας ἡμέρας θά σέ πάρω καί θά ὑπάγωμεν πρὸς τόν Πατέρα μου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀπειρα καί ἀνεκδιήγητα ἀγαθὰ καί θά μένωμεν πάντοτε ἐκεῖ, εἰς Ἐκκλησίαν ἀσυγκρίτως καλύτεραν”. Καί, ἀφοῦ τόν ἠσπάσθη, ἀνῆλθεν καί πάλιν εἰς τόν Σταυρόν, ἀφήσας περιχαρῆ τόν ἀξιομακάριστον ἐκεῖνον ὑποτακτικόν.

Μετά ἀπό ὀλίγας ἡμέρας τόν εὔρε πάλιν ὁ Ἠγούμενος κατά μόνας καί, ὡς νά ἐχαριεντίζετο, τόν ἠρώτησεν ἐάν κάμνη καλῶς τό ἔργον του, διότι ἄλλως θά τόν κρεμάσῃ καί αὐτόν. Ὁ δέ, βαλὼν μετάνοιαν, παρεκάλει τόν Ἠγούμενον νά τόν κρεμάσῃ ἀντὶ τοῦ ἄλλου, ὁ ὁποῖος δέν ἔφταιξε σέ τίποτε. “Καί πῶς τό γνωρίζεις σύ ὅτι δέν ἔφταιξε;” τοῦ λέγει ὁ Ἠγούμενος. “Μοῦ τό εἶπε, ἅγιε Πάτερ, ὁ ἴδιος”, ἀπαντᾷ ὁ ὑποτακτικός, “καί δέν ἔκαμα καλά πού τό ὠμολόγησα, καί παρακαλῶ νά μή θυμώσῃς ἐναντίον του”.

«**Α**ναυδος ἔμεινε ὁ Ἠγούμενος καί, διακρίνων ὅτι πρόκειται περὶ θείας ὀπτασίας, λαβὼν τόν ὑποτακτικόν τόν ἔφερε εἰς τό κελλίον του καί ἐξετάζοντας τὰ συμβάντα καταλειπτῶς τοῦ εἶπεν: “εἰπέ, τέκνον μου, εἰπέ τοῦ εὐλογημένου συναδέλφου σου νά λάβῃ καί ἐμέ εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Πατρὸς Του διά νά εἶμαι καί ἐγὼ μαζί σας”. Ὑπήκουσε εἰς αὐτὰ ὁ νέος καί μεταβάς εἰς τήν Ἐκκλησίαν παρεκάλει τόν Ἐσταυρωμένον διά τό αἷτημα τοῦ Ἠγουμένου του, καί μετ’ ὀλίγον ἀκούει φωνήν ἐξ αὐτοῦ λέγουσα: “εἰπέ τοῦ Γέροντός σου, ὅτι δέν εἶναι ἔτοιμος ἀκόμη, νά φροντίσῃ νά ἐτοιμασθῇ ὡς πρέπει καί τότε θά τόν καλέσω καί αὐτόν”.

Κατά τόν λόγον, λοιπόν, τοῦ Κυρίου, ὁ ἀπλοῦς καί εὐσυμπάθητος ὑποτακτικός ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν ἀπῆλθε πρὸς τήν ἡτοιμασμένην δι’ αὐτόν Βασιλείαν, εἰς τὰ σκηνώματα Κυρίου τὰ ἀγαπητά, ὁ δέ Ἠγούμενος, ἀφοῦ ἀνέθεσε τήν ποιμαντορίαν τοῦ Κοινοβίου εἰς ἄλλον Ἀδελφόν, ἐπεδόθη ὅλος εἰς τήν ἐπιμέλειαν τῆς ψυχῆς του καί ἐντός μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπῆλθε καί αὐτός εἰς τήν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν τῶν δικαίων, τήν ὁποίαν εἶθε καί ἡμεῖς νά ἐπιτύχωμεν, χάριτι καί φιλανθρωπία τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ, ὃ πρέπει δόξα, τιμὴ καί προσκύνσεις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΣ

και

ΘΕΙΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

€ Η Θεία Εύχαριстіα είναι τό μυστήριο τής συναντήσεως του ανθρώπου μέ τόν Χριστό. Μέ μιά, όμως, απαραίτητη προϋπόθεσι: νά έχωμε καθαρίσει τήν καρδιά μας από τόν έγωκεντρισμό. Συναντάμε πολύ λίγο ή καθόλου τόν Χριστό στό Μυστήριο τής Θείας Εύχαριστίας, γιατί πολύ λίγο ή καθόλου κάνομεν *τήν απόλύτως απαραίτητη προπαρασκευή*.

€ Όταν δέν κοινωνούμε μέ τόν συνάνθρωπό μας, δέν μπορούμε νά κοινωνήσουμε μέ τόν Θεό. "Αν προσφέρης τό δώρο σου στό Θυσιαστήριο, λέγει ό Χριστός, και εκεί θυμηθής ότι ό αδελφός σου έχει κάτι εναντίον σου (*δέν λέγει όταν εσύ έχεις κάτι εναντίον του, αλλά όταν αυτός έχει κάτι εναντίον σου*), πήγαινε πρώτα νά συνδιαλαγής μέ τόν αδελφό σου, και τότε νά έλθης και νά προσφέρης τό δώρο σου" (Ματθ. 5: 23 - 24).

Προσερχόμαστε νά συναντήσωμε τόν Χριστό, ένω μέσα στην καρδιά μας έχουμε απορρίψει όλους σχεδόν τούς συνανθρώπους μας, τόν έναν γιά τόν άλλο και τόν άλλον γιά τόν βήτα λόγο. Αφήνομε νά μās κυριεύση μιά δαιμονική έπαρσι, τήν όποία συχνά τρέφει αυτή ή ίδια ή προσέλευσι μας στό Μυστήριο.

Μέ λιγωμένα μάτια και ένωμένα χέρια δοξάζουμε τόν Θεό, πού δέν μās έκανε σάν τούς άλλους ανθρώπους, πού κλέβουν, πού πορνεύουν, πού βλασφημούν και ιδιαίτερα σάν τόν κύριο τάδε ή τήν κυρία δείνα πού κάνουν αυτή ή εκείνη τήν άμαρτία. Προσερχόμενοι μέ αυτή τήν διάθεσι έχομε τήν ψευδαίσθησι ότι συναντάμε τόν Χριστό, ένω δέν συναντάμε παρά *τόν αυτόθεοποιημένον έαυτό μας*, όπως ό Ιούδας στόν Μυστικό Δείπνο.

€ Χριστός, πρίν από τόν Μυστικό Δείπνο, ζώστηκε τό "λένπον"(τήν ποδιά) και έπλυσε τά πόδια τών μαθητών Του. Ό δρόμος πού οδηγεί στην κοινωνία μέ τόν Θεό περνάει από τήν πύλη τής ταπεινώσεως. Τόν Θεό δέν θά Τόν συναντήσωμε "καβάλα στό άλλογο", όπως πήγαιναν - κατά τό δημοτικό τραγούδι - οι Κολοκοτρωνάιοι στην Έκκλησία. *Γιά νά συναντήσωμε τόν Θεό, πρέπει νά ξεκαθαλικέψωμε!*

Χωρίς τήν προπαρασκευή τής ταπεινώσεως και τής κοινωνίας μέ τόν συνάνθρωπό μας, όχι μόνο δέν θά συναντήσωμε τόν Χριστό στό Μυστήριο τής Θείας Εύχαριστίας, αλλά, μόλις στρέψωμε τά νώτα στό "Άγιο Ποτήρι, θά αρχίσωμε - όπως ό Ιούδας - νά προδίδωμε τόν γλυκύτατο Διδάσκαλό μας σέ κάθε εκδήλωσι τής ζωής μας.

Απο το ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

€ Ένας Έρημίτης, πού άσκήτευε στην έρημο του Ιορδάνου, είχε χρόνια πολλά νά πειραχτή από τόν Διάβολο. Αυτό του είχε δώσει θάρρος και έλεγε συχνά πώς ό έχθρός δέν τολμούσε νά πειράξη τούς άγωνιστάς, πήγαινε μόνο στους άμελείς και όκνηρούς.

Κάποτε παρουσιάστηκε μπροστά του ό Διάβολος και του παραπονέθηκε:

- Τί σου έχω κάνει, Άββα, και μέ εξευτελίζεις έτσι; Μήπως ποτέ σέ πείραξα;

- Φύγε από έδω, πονηρό πνεύμα, φώναξε άφοβα ό Έρημίτης, και σήκωσε τό ραβδί του νά τόν χτυπήσει. Δέν έχεις δικαίωμα νά τaráζης τούς δούλους του Χριστού. Πήγαινε σ' εκείνους, πού μέ τήν άπροσεξία τους σέ προκαλούν.

- Έτσι, λοιπόν, νομίζεις; Έκανε ό Διάβολος μέ κακία. Δέν θά βρω, λές, ευκαιρία νά σέ ρίξω στά σαράντα χρόνια, πού έχεις νά ζήσης ακόμη;

Βέβαιος τώρα πώς τό δόλωμα είχε ήδη πετύχει, έγινε άφαντος, αφήνοντας στόν άέρα ένα τραναχτό γέλιο ανατριχιαστικό. Από τήν ίδια στιγμή, λοιπόν, άρχισαν νά συγχίζονται οι λογισμοί του Έρημίτη.

- Σαράντα χρόνια ζωής ακόμη! "Ω, είναι πάρα πολλά! μονολογούσε διαρκώς.

Και ύστερα από λίγο:

- Δέν πηγαίνω στόν κόσμο νά ιδώ λίγο τούς συγγενείς μου; "Ας δώσω μιά μικρή ξεκούρασι στό βασανισμένο μου κορμί. Όταν γυρίσω, συνεχίζω τήν άσκησι. Έχω καιρό μπροστά μου. Σαράντα χρόνια ζωής!

Πήρε τήν άπόφασι και ένα πρωινό ξεκίνησε μέ τό ραβδί στό χέρι γιά τήν πολιτεία.

Μά ό φιάνθρωπος Θεός λυπήθηκε τών σωσών χρόνων κόπους και έστειλε τόν Άγγελό Του νά τόν έμποδίσει.

- Πού πās, Άββα, ρώτησε ό Άγγελος, φράζοντας του τόν δρόμο.

- Στην πόλι, βιάστηκε νά πη ό Έρημίτης.

- Ευλογημένη άνθρωπε, τώρα, στό τέλος τής ζωής σου άφησες νά σέ ξεγελάσει ό πονηρός; Βιάσου νά γυρίσης στην καλύβα σου και κλαύσει τήν άνοηρία σου, προτού νά είναι πιά πολύ άργά γιά σένα.

Ντροπιασμένος γιά τό πάθημά του, ό γερο - Έρημίτης, γύρισε πίσω στό κελλι του και ύστερα από τρεις ημέρες πέθανε.

Γερο - Δανιήλ ὁ Νεοασκητιώτης

Ένας προχωρημένος στην κατά Θεόν ἀρετή και προκοπή στη Νέα Σκήτη ήταν ὁ Γερο - Δανιήλ, ὁ ὁποῖος ἀσκήτευε μέσα στὸν μεγάλο πύργο, πού ἔχει τὸ ἐκκλησάκι τῆς Ἁγίας Ἄννης.

Ἦταν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Κοζάνης, ἔκανε στοὺς Πατέρες τὸν ἐργάτη, καὶ πρόθυμος βοηθοῦσε πάντας χωρὶς διάκρισι. Μοναχὸς εἶχε γίνει στὴν Καλύβα "Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς".

Μία ἡμέρα τὸν ἔβαλαν νὰ τακτοποιήσῃ τὰ ὄστα τῶν κεκοιμημένων Πατέρων στὸ Κοιμητήρι τῆς Σκήτης. Ἦταν Ἰούλιος μῆνας. Ἀπὸ τῆ ζέστη καὶ τὸν πολὺ κόπο, κάθησε λίγο νὰ ξεκουραστῆ καὶ τότε γύρισε μὲ εὐλάβεια καὶ σεβασμὸ καὶ εἶπε στὰ ὄστα: "Ἅγια Πατέρες, δὲν κάνετε καὶ ἐσεῖς καμμιά προσευχή καὶ μεσιτεία στὸν Θεὸ καὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς νὰ σωθοῦμε οἱ ταλαιπώροι καὶ νὰ βροῦμε ἔλεος, ἀπὸ τὸν πανάγαθο Θεό;"

Ὅταν εἶπε αὐτὰ, παράδοξα, καὶ μὲ θαυμαστὸ τρόπο, μεσα ἀπὸ τὰ ὄστα βγήκε φωνή καὶ τοῦ εἶπε: "Καὶ βέβαια κάνουμε προσευχή, μεσιτεία καὶ ἀκατάπαυστη δέσηι στὸν Θεό, γιὰ νὰ σωθῆτε, ἀλλά, Ἀδελφέ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σωθῆτε, ἀφοῦ ἐσεῖς δὲν θέλετε νὰ ἔχετε τίς

ἀπαραίτητες προϋποθέσεις: Τὴν ἀκακία, τὴν ταπείνωσι καὶ τὴν ἀγάπη; Δὲν ξέρετε ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη εἶναι καὶ μισεῖ καὶ συχαίνεται τὸν ἐγωιστὴ καὶ μνησικακὸν ἄνθρωπο; Χωρὶς ἀγάπη κανεῖς δὲν σώζεται!"

Ὁ Γερο - Παντελεῆμων μὲ τὸν γέροντά του Συμεών, Μοναχοὶ καὶ οἱ δύο, ἀπὸ πλανεμένη ἰδέα εἶχαν τελείως ἀποκοπεῖ ἀπὸ τὴν κοινὴ Ἐκκλησία τοῦ Κυριακοῦ καὶ

ἀπὸ ὄλους τοὺς Πατέρες τῆς Σκήτης. Φτάσανε στὸ σημεῖο, μαζί μὲ ἓναν ἄλλον, πλανεμένον καὶ αὐτὸν, παπα - Γεδεών, νὰ κάνουν λειτουργία στὸ σπίτι τους οἱ τρεῖς τους καὶ κοινωνοῦσαν τὰ Μυστήρια μόνοι τους.

Ὁ Γερο - Δανιήλ, μὲ τὸ διορατικὸ χάρισμα πού εἶχε ἀπὸ τὸν Κύριο, ἔβλεπε τὸ σπίτι ἐκείνων καὶ τὴν ἐκκλησία τους νὰ εἶναι γεμάτη Δαιμόνια πού χόρευαν γύρω γύρω καὶ δὲν φεύγανε μὲ κανέναν τρόπο.

Ἄλλοτε πάλι, ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε, ὅταν ἐπεδίδετο μὲ θερμὴ στὴν προσευχή καὶ τὴν νῆψι, πήγαιναν τὰ Δαιμόνια γύρω γύρω

στὸν Πύργο πού ἔμενε καὶ μὲ πολλὴ μανία φώναζαν καὶ τὸν πίεζαν νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ καὶ νὰ πᾶν πάλι στὸν κόσμον, ἐκεῖ ὅπου ἦταν πρῶτα!

ΟΠΟΥ ΘΕΟΣ ΒΟΥΛΕΤΑΙ...

Ἐπί Σωφρονίου Καθηγουμένου τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου ἦταν ἓνας Μοναχὸς, νεαρός, ἀλλὰ προχωρημένος στὶς ἀρετές. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πολλὴ του εὐλάβεια διακρινόταν καὶ στὴν ταπείνωσι καὶ στὴν πολλὴ ἄσκησι. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ φύσι του ἦταν ἀσθενική καὶ ἦταν καλομαθημένος, γιὰ τὴν προερχόταν ἀπὸ ἀρχοντική οἰκογένεια, μὲ τὴν ἀπότομη ἄσκησι εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ φυματίωσι. Ὁ διακριτικὸς Ἠγούμενος τοῦ ἔδωσε εὐλογία νὰ πίνῃ γάλα τοῦ κουτιοῦ, ἀκόμη καὶ τὴν Μεγάλῃ Σαρακοστή. Ὁ Ἀδελφὸς τὸ δέχθηκε καὶ εἶπε τὸ "νάνα εὐλογημένο". Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε πολλὴ πίστι στὸν Θεό, εἶπε τὸν λογισμό του στὸν Γέροντα: "Ἐάν ἔχη εὐλογία, νὰ πίνω τσαΐ, καὶ ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ τὸ κἀνῃ γάλα, ἀκόμη καὶ νὰ μὲ θεραπεύσῃ μὲ τὸ τσαΐ.

Ὁ Γέροντας πολὺ συγκινήθηκε ἀπὸ τὸ φιλότιμο Καλογέρι καὶ τοῦ ἔδωσε εὐλογία νὰ πίνῃ τσαΐ ἀντὶ γάλα. Ἀλλὰ, ἐάν τὰ ταπεινά λόγια τοῦ εὐλαβοῦς Μοναχοῦ συγκίνησαν τὸν Ἠγούμενον, πόσο μᾶλλον τὸν Χριστό! Ὁ Γερο - Δωρόθεος, ὁ Νοσοκόμος, ἔλεγε ὅτι ἐκεῖνο τὸ τσαΐ τὸ εἶχε κάνει ὁ Χριστὸς ὄχι μόνο γάλα, ἀλλὰ καὶ ἱαματικὸ φάρμακο, καὶ θεραπεύθηκε ὁ Μοναχὸς ἀπὸ τὴν φυματίωσι. Σταμάτησαν οἱ αἱμοπιτύσεις, ὁ πυρετός, ἔφυγαν οἱ κομμάρες, καὶ ἐγίνε τελείως καλά. Ἐκανε μετὰ τὰ πνευματικά του καθήκοντα καὶ τὸ διακόνημά του ξεκούραστα καὶ νήστευε ὅπως ὄλοι οἱ Πατέρες.

Γέρων Παῖσιος

Αθωνική

πολιτεία

ΚΛΑΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

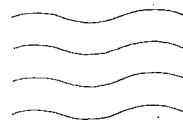
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχὸς Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Ἀριανίου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δρχ.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ